అందని ద్రాక్షపళ్ళు

ఆరికపూడి (కోడూరి) కౌసల్యాదేవి

మోహన్ గదిలో అడుగిడేసరికి అంతా చాలా కోలాహలంగా వుంది. రఘుపతి అదృష్టగానం జరుగుతూన్న దక్కడ. చదువు పూర్తిచేసుకొని ఉద్యోగాలు వెలగబెడుతూన్న ప్రాజ్ఞుల గదిలా లేదది. అలనాటి కిష్కింధాపురి ఇదేనేమో నన్పించేట్టుగా వున్నది.

మోహన్‌ను చూచి ఆ అల్లరీ, నాట్యాలూ మరింత అధికమయ్యాయే కానీ అసలు సంగతిని విశదీకరించే నాధుడెవరూ కన్పించలేదు.

"ఇందాక నేను బయటికి వెళ్ళేసరికి అంతా బాగానే వున్నారు క్షేమంగా. ఇంతలోనే ఏమొచ్చిందిరా పోగాలం?" సీరియస్‌గా అడిగాడు మోహన్.

"అయ్యో మిత్రమా! పోగాలమే దాపురించినదిరా రుబ్బురోలు పొత్రమా! ఈ సత్రమును వీడి పోవుచున్నాడు మన మిత్రరత్నము!" ఏడుపును అభినయిస్తూ అన్నాడు కేశవ్.

"ఎక్కడికి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు మోహన్.

"ఇంకెక్కడికి? గృహస్థాశ్రమము లోనికి." ఆంజనేయులు నాటక ఫక్కీలో విషాదరాగం అందుకున్నాడు. "అయ్యో ఈ విరహమెటుల భరింతుము..."

"కోర్మొయ్యండోయ్." నవ్వుతూ కసురుకున్నాడు మోహన్ అందర్నీ. "కంగ్రాచ్యులేషన్స్ రఘూ," అంటూ రఘుపతితో కరచాలనం కావించాడు.

సందడి సద్దుమణిగి అందరూ ఒక్క క్షణం గంభీరంగా మారి పోయారు.

"షో వో య్." తెచ్చిపెట్టుకున్న కోపంతో అన్నాడు కేశవ్. "నీకంటె బండెడు అభినందనలు కురిపించాం మేమంతరం, పిడుగుపాటువంటి ఈ యదార్థం తెలియకముందు," అంటూ ఒక ఛాయా చిత్రాన్ని జేబునుండి తీసి మోహన్ కనుల దగ్గరగా వుంచాడు. "కళ్ళుబైర్లుకమ్మేను జాగ్రత్త! ఇటువంటి తటిల్లతతో వీడి వివాహం జరిగాక ఇక మనమందరం ఎందుకు గుర్తుంటామూ?"

నిజంగా కళ్ళు చీకట్లు క్రమ్మాయి మోహన్‌కు. సంభాళించుకుని చూచాడు; అలా చూస్తూనే నిలబడిపోయాడు కనురెప్పలు కదల్చకుండా.

"ఏం గురూ, తిరిగాయా కళ్ళు? ఆ అందమే మనవాడి పాలిట వరమై మన యెడల శాపమైనది."

మిత్రులంతా యేవేవో సరదాగా వ్యాఖ్యానిస్తూనే వున్నారు. కాని మోహన్ పెదవులు ఒక్క హాస్యవచనమైనా విసర లేదు. ఆ కనులలో కాంతి అదృశ్యమైంది.

"కొంచం పనుంది నాకు బజారులో," అంటూ వెళ్ళిపోయాడు ఆ అందరి నడుమా ఆ సందడిని భరించ లేక.

అందరూ విస్మయంగా ముఖముఖాలు చూచుకున్నారు. "ఏమిటి గురుడు అలా వున్నాడు?"

"ఏముందీ? జల్సా లెక్కువ కదా? ఇంటికి సరిగా డబ్బు పంపడంలేదేమో-తండ్రి ఉత్తరం వ్రాస్తుంటాడు తలవాచే చీవాట్లతో."

ఎవరికి తోచినట్లు వారు సరిపెట్టుకున్నారు.

2

ఒంటరిగా నది ఒడ్డున కూర్చున్న మోహన్ తలపోతలు రెండేళ్ళ వెనుకకు కళాశాలలో చదువుకుంటున్న రోజుల లోనికి పరుగుతీశాయి.

కాలేజ్ బ్యూటీ కాంచన కనుల ముందు నిలిచింది.

ఆ అందాన్ని ఆరాధించటానికే అనేకమంది విద్యార్థులు కళాశాలకు తప్పనిసరిగా హాజరయ్యేవారు.

ఆ సౌందర్యాన్ని చూచి తరించుతూ, తాము కళాశాలకు అసలు ఎందుకు వస్తున్నామోననేది విస్మరించేవారు మూడుపంతులమంది.

ఆ అందాలరాశి కటాక్ష వీక్షణం కొఱకు దారులు కాచేవారిలో ప్రప్రథముడు తాను!

ఎక్కువ ప్రేమలేఖలు వ్రాసినవాడు **తాను!**

కానీ ఫలితం?

ఘోరమైన అవమానం. కళాశాల ప్రిన్సిపాల్‌చేత చీవాట్లు; కళాశాలనుండి ఉద్వాసన.

తలిదండ్రులు అసహ్యించుకున్నారు.

'తప్పుతుందా తద్దినం?' తండ్రి ఎవరెవరో పెద్దల కాళ్ళు పట్టుకొని ఎలాగో మరో పట్టణంలోని కళాశాలలో తనకు ప్రవేశం కలిగేట్టు చేశాడు.

అవమానం వల్లనైతేనేమి-మనస్సున బాధవల్లనైతేనేం - సరిగా చదవలేక అత్తెసరు మార్కులతో పాసై, దొరికిన చిన్న ఉద్యోగంతో సరిపెట్టుకున్నాడు.

తనవంటి మరో అయిదుగురు గుమాస్తా బ్రహ్మచారులతో కలిసి ఈ రెండు గదుల అద్దె భాగంలో అతి సాధారణ జీవితం గడుపుతూండగా - తమలో ఒకడైన శంకర్‌కు పెదతండ్రి కొడుకు రఘుపతి రావడం తటస్థించింది ఆరు నెలల క్రిందట.

రఘుపతి ఏదో కంపెనీలో జూనియర్ ఇంజనీర్.

తమవంటి సాధారణమైన సగటు బ్రతుకు కాదు.

"ఈ మహానగరాలలో బ్రహ్మచారిగాళ్ళకు గది దొరకడం సులభం కాదు అన్నయ్యా. దొరికే వఱకూ మాతో ఇక్కడే వుండిపో. మేమెటూ ఆరుగురం వున్నాం. నీతో ఏడుగురం. అంతేగా! మా కెవరికీ అభ్యంత రాల్లేకపోగా ఆనందం కూడా నీ అంతటి ఇంజనీర్ మాతో వుండడం. ఎటొచ్చీ నీకేమైనా అభ్యంతరాలుంటాయేమో మరి?'' అన్నాడు శంకరం.

''ఛ. ఎందుకు అభ్యంతరం? హాయిగా మీ అందరితో సందడిగా వుంటుంది. ఒక్కణ్ణీ పడుండే అవస్త వుండదు,'' అని ఆనందంగా అంగీకరించాడు రఘుపతి.

అందరితో చిరపరిచితుడిలాగా కలిసిపోయాడు రఘుపతి అయిదారు రోజుల లోనే. తాను వారందరికంటె ఉన్నత స్థితిలో వున్నవాడిననిగానీ, మిగిలిన వారికంటె విద్యాధికుడననిగానీ రఘుపతి ఎన్నడూ భావించినట్లుగా వుండేది కాదు అతడి ప్రవర్తన.

అందరితోపాటు తానూ యింటి అద్దె పంచుకున్నాడు.

తమ రాబడికి తగినట్లుగా ఖర్చులు మితంగా చేస్తూ సరిపెట్టుకొనే ఆ అర్థ రినీ తనతోపాటు హోటళ్ళకూ, సినిమాలకూ తీసుకువెళ్ళి ఖర్చులు తానే భరించేవాడు. అతడి పౌడర్లూ, స్నోలూ, తల నూనెలూ అంతా, యదేచ్ఛగా వాడుకొనేవారు.

రఘుపతి రాకతో తమకు ఏమి ఒడిదుడుకులు సంభవించుతాయోనని భయపడిన వారందరూ అతడు తమ పాలిట కల్పవృక్షమని భావించి సంతోషించేట్లుగా వుండేది అతడి నడవడి.

రఘుపతికి గల ఈ పరపతి మోహన్‌కు ఈర్ష్య కలిగించినా, ఆ వైకల్యం మనసులోనే గుప్తంగా వుండేట్లు జాగ్రత్త పడ్డాడు.

అంతేకాదు - తాను తక్కువ వాడననే న్యూనతాభావం కలిగినప్పుడెల్లా అందుకు **కారణభూతురాలైన** కాంచన గుర్తుకు రావడమూ, **ఆమెపై** గల క్రోధమూ కక్షా ద్విగుణమూ, త్రిగుణమూ కాసాగినై.

'ఓసి కాంచనా! నేను నీకు తగలేదు కదూ? అందగాడినీ ఐశ్వర్యవంతుడినీ వివాహమాడ్తున్నావ్ కదూ? చూద్దువు గాని నా తడాఖా. నన్నూ - నావంటి అనేకులనూ మజ్జూలను చేసి విఱ్ఱవీగిన నువ్వు ఎలా సుఖపడ్తావో నేనూ చూస్తాను? కసిగా ప్రతిజ్ఞ బూనాడు.

3

"పెళ్ళి చాలా బాగా జరిగింది.''

"చాలా వివాహాలు చాలా బాగానే జరుగుతాయి. పెండ్లికుమార్తె చాలా బాగుంది. అదీ చెప్పుకోవలసిన విషయం!"

"ఎంతటి అందంరా! మల్లెమొగ్గలాగే వుంది! అందుకు తోడు డిగ్రీ. రఘుపతి అదృష్టవంతుడు."

"కాంచన పేరు ఆ రూపానికి తగ్గట్టుగానే వున్నది బంగారు తీగలాగా!''

రఘూ కాంచనల వివాహాన్ని కనులారా చూచి వచ్చిన స్నేహితుల కబుర్లు కర్ణకఠోరమై తోచాయి మోహన్‌కు.

"అందరం వెళ్ళాం. నువ్వొక్కడివే రానందుకు రఘుపతి చాలా యిదయ్యాడురా,'' అన్నాడు మోహన్‌ను ఉద్దేశించి.

''ఏమిటో - ఆ సమయానికే నేను మరి మా వూరు పోవలసి వచ్చిందిగా?" నీరసంగా అన్నాడు మోహన్.

''నిజంగా కళ్ళు జిగేల్‌మనే అందంలే ఆవిడది. ఈ ఆదివారం సాయంత్రం వస్తున్నారు, చూస్తావుగా?'' ప్రభాకరం అన్నాడు.

ఉలికిపడ్డాడు మోహన్. ''ఈ ఆదివారమే? మరి ఇల్లూ వగైరా...?''

''ఇల్లు దొరికింది. అందమైన చిన్న డాబా యిల్లు, రెండు నెలల అద్దె అడ్వాన్స్ కూడా యిచ్చాడట. పెళ్ళికి వెళ్తూనే ఇల్లు కుదుర్చుకున్నాడు.''

''ఇల్లు ఎక్కడా?'' ఆరాగా అడిగాడు మోహన్.

చెప్పాడు ప్రభాకరం. అంతేకాదు, ఇంకా బాధాకరమైన విషయాలు చెప్పాడు.

''సోమవారం సాయంత్రం అందరికీ

బ్రహ్మాండమైన పార్టీ యిస్తాడట. ఆ ఏర్పాట్లతోనే శంకర్ ఖాళీ లేకుండా తిరుగుతున్నాడు. అతగాడేమో నూతన వరుడు; ఇక పార్టీలో పెద్దరికమంతా మనందరిదేనని వేరే చెప్పనక్కర్లేదుగా?''

''ఏడిశావ్ తలకు మాసిన చపటా, ఎవడిదో వూళ్ళో పెళ్ళైతే కుక్కలకి హడావుడి అట!'' లోలోపల కసిగా తిట్టుకున్నాడు మోహన్.

4

''వచ్చేశా మండోయ్ వదినగారూ.'' అంటూ కోలాహలంగా ప్రవేశించిన అందర్నీ నవ్వుతూ ప్రతి నమస్కారం చేసి ఆదరంగా పలకరించింది కాంచన.

''టీ పార్టీ తర్వాత మీ అందరి భోజనాలు కూడా ఇక్కడే. మళ్ళా ఆ హడావుడిలో పారిపోతారేమోనని ఇప్పుడే చెప్తున్నాను,'' అన్నది.

''మీ ఇష్టం. కానీ మరీ మమ్మల్ని నెత్తికెక్కించుకొంటే ఆనక మీరే బాధ పడ్తారేమో? ఎప్పుడు తీరిక దొరికితే అప్పుడే వచ్చేస్తూంటాం.'' జగన్నాధం హాస్యంగా అన్నాడు.

''రోజూ రండి. బాధ దేనికీ?'' నవ్వింది కాంచన.

''ఏం గురూ?'' రఘుపతి దెస చూస్తూ తలెగరేశాడు కేవవ్.

రఘుపతి మొహం అమాయకంగా పెట్టాడు. ''నే చెప్పేదేముందీ ఇక? గృహరాణి ఆవిడ. ఆవిడ ఆజ్ఞకు మీతో పాటు నేనూ బద్ధుడనే!''

ఒక్కసారిగా ఇల్లంతా నవ్వులతో ప్రతిధ్వనించింది.

అందరికీ కొంచం వెనుకగా మిగిలి పోయిన మోహన్‌కు ఇవన్నీ వింటూంటే ఒంటికి కారం పూసినట్లే వున్నది.

'అదే ఖలాకీతనం. అదే నవ్వు! ఆనాటికంటె అధికమైన అందం.' ఆనందలాస్యం చేస్తూన్న ఆ అందమైన మూర్తి ఒకనాటి ప్రేమిక, మరొకనాటి శత్రువు – నేడు మళ్ళా కళ్ళెదుటికి వచ్చింది ఆరిపోతూన్న అగ్నిలో ఆజ్యం పోయడానికి.

'చూస్తాను – ఈ ఆనందం, ఈ విరగబాటూ ఎంతకాలమో నేనూ చూస్తాను.'

కసిగా తలపోస్తూన్న మోహన్ రఘుపతి చేయి తన భుజంమీద పడడంతో ఈ లోకంలోకి దిగివచ్చాడు. అందరి చాటునా నక్కి నిలబడిన అతడిని ఎదుటికి లాగుతూ భార్యకు పరిచయం చేశాడు రఘుపతి.

''ఇతడు మోహన్. మన వివాహానికి రాలేకపోయారు. చాలా సరదా మనిషి. వెరసి నీకు అర్థరు మణిదులన్న మాట!''

తలెత్తకుండానే ఎలాగో నమస్కారం చేసాడు మోహన్.

కాంచన ఎలా నమస్కరించిందో ఆమెకే తెలియదు. ఒక్కసారిగా ఆమె పెదవులపై చిరునగవూ, కనులలో తళతళా మాయమైనాయి.

మరెవరో అతిధులు వచ్చిన నెపంతో తర్వత్వరగా ఆ తావునుంచి వెళ్ళిపోయింది.

అయితే పార్టీ జరుగుతూన్నంత సేపూ కాంచనా మోహన్‌ల చూపులు ఏదో ఓ మూలనుండి కలుసుకుంటూనే

వున్నాయి; అంతలోనే కంగారుపడుతూ విడిపోతూనే వున్నాయి.

5

"పార్టీ చాలా బాగానే జరిగింది కదూ ?" భర్త ప్రశ్నకు యధాలాపంగా 'ఊఁ' కొట్టి శయ్యను జేరుతూన్న కాంచనను పరిశీలనగా చూచాడు రఘుపతి.

"ఏం అలా వున్నావ్ ? అంతగా అలసిపోయావా ?" అన్నాడు ఏ మాత్రం ఉత్సాహంగా లేని ఆమె ముఖాన్నే చూస్తూ.

"చాలా తలనొప్పిగా వున్నది," అన్నది అటు తిరిగి పడుకుంటూ.

"పడుకో. తెల్లారేసరికి అలసట తగ్గి హాయిగా వుంటుంది. ఈ బహుమానాలన్నీ ఏమేమిటో చూస్తాను నేను," అన్నాడు విందుకు వచ్చిన అతిధులంతా ఇచ్చిన కానుకలు పేర్చి వున్న టేబుల్‌ముందు కూర్చుంటూ.

ఏదో అలాగ అన్నాడే కానీ అతడికి ఆశ్చర్యంగా వున్నది కాంచన స్థితి. వివాహమైన దాదిగా అతి ఉత్సాహ భరితమైన ఆమె మూర్తినే చూస్తూన్నాడు కానీ, యిటువంటి రూపంలో స్తబ్ధగా చూడడం యిదే ప్రథమం. 'కారణమేమై వుంటుంది ?' అనుమానం మొలకెత్తింది మనసులో.

ఆలోచనలతోనే బహుమతులను సరిజూస్తూన్న అతడు అదరిపడ్డట్టే అయ్యాడు.

ఒక అందమైన అట్టపెట్టెలో ప్లాస్టర్ ఆఫ్ పారిస్‌తో చేసిన నాగసర్పం బొమ్మ !

ఇదేమి బహుమతి ?

ఎవరు యిచ్చినదిది ?

ప్రతి బహుమతిపైనా అది ఎవరిచ్చినదో వ్రాయబడి వున్నది కానీ దీని మీద ఏ పేరూ లేదు !

'ఈ బహుమతి పెట్టెను ఎవరి చేతిలో చూచి వుంటానా ?' అనే ఆలోచనలోనే రేయి అంతా సతమతమైన అతడు ఉదయం లేస్తూనే భార్యకు ఆ విశిష్టమైన బహుమతిని చూపాడు.

"ఎవరిచ్చారంటావ్ ?"

"నాకూ గుర్తులేదే ! అయినా యిదేం బహుమతి ?" అతి సహజంగా అంటూ ఎదురు ప్రశ్నవేసింది కానీ, ఆ కన్నులలోని భయాన్నీ, అలజడినీ రఘుపతి గమనించాడని గ్రహించలేదు.

"పోనీలే కానీ, నీ తలనొప్పి తగ్గిందా ?" రఘు మాట మార్చాడు.

"ఆఁ. బాగానే వున్నాను."

"మరి యింకా అలా వున్నావేమిటి మందకొడిగా ? నిన్నెప్పుడూ యిలా చూడలేదు సుమా నేను !"

"చాల్లెండి ! పెళ్ళైన ఇన్ని రోజుల తర్వాత కూడ యింకా క్రొత్త పెళ్ళికుమార్తెలా ఎలా వుంటాను ?" నవ్వేసి ఏదో పని సాకుతో వంటింటిలోనికి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ నవ్వులో కళ లోపించడమూ, తనకు ముఖం చాటువేయడమూ గ్రహించలేనంత మూర్ఖుడు కాదు రఘుపతి.

6

"రఘుపతీ,

బంగారు తీగలాంటి భార్యనే పొందావు కానీ, గర్వపడకు. అది పేరుకే కాంచన; బుద్ధికి యిత్తడి. కళాశాలలో చదివేప్పుడు దానికి ఎందరు ఆరాధకులో, ఎందరితో తిరిగిందో తెలిసుంటే నీవు తప్పక ఆత్మహత్య చేసుకోవాలి. ఐ పిటీ యూ ! ఇప్పుడైనా ఎవరితోనూ పారిపోకుండా సరిగా వుండేట్లు కట్టుదిట్టాలు చేసుకో.

నీ శ్రేయోభిలాషి."

"మిస్టర్ రఘూ,

ఎవరోయ్ నీకీ పెళ్ళి కుదిర్చిన వాళ్ళు ! నిన్ను గోతిలో దింపారు కదా నిలువునా ! ఎంగిలి కూడు తింటున్నావు ఏ మాత్రమూ గుణమూ శీలమూ లేని దాన్ని కట్టుకుని. ఇప్పుడు క్రొత్త - అందరికీ తెలిసిననాడు తలెత్తుకోగలవా? ఎందరితో ప్రేమాయణాలు జరిపిందో నీకేం తెలుసు ? ఆమె వ్రాసిన ప్రేమ లేఖలలో ఒకదానిని నీకు బహుమతిగా పంపుతున్నాను చూడు ! నీ భార్యామణి చేతివ్రాత నీకు గుర్తింపే కదా ! ఐ పిటీ యూ ! పూర్ బ్రదర్ !

నీ హితైషి."

ఇంచుమించుగా యిదే సారాంశంతో కొద్ది భాష తేడాతో రెండు మూడు రోజులకొకసారి వచ్చే ఈ ఉత్తరాలూ, వాటితో జతచేసి వుండే ప్రేమలేఖలూ మతిపోగొట్టసాగాయి రఘుపతికి.

అది కాంచన దస్తూరియే. సందేహం లేదు.

కానీ...కానీ ... కాంచన అంతటి స్వైరవిహారి అని నమ్మబుద్ధి కావడం లేదు.

'ఈ శ్రేయోభిలాషి ఎవరో తప్పక కాంచనను ఎరిగున్నవాడే కావాలి ! ఎవరు ? ఎవరు ? ? ఎవరై వుంటారు? మగవాడి వ్రాతలాగే వుంది ?

అన్నిరోజులనుండీ జాగ్రత్తగా ఆలోచించుతూన్న అతడి తలలో వేయి నాగసర్పాల బుసలు వినవస్తున్నాయి.

'పాము బొమ్మను కానుకగా యిచ్చిన వ్యక్తీ, ఈ ఉత్తరాల వ్యక్తీ ఒక్కడే కాదు గదా ?'

'ఒక్కడే కావచ్చు. వాడెవడో తప్పక ఆ పార్టీకి వచ్చి వుండాలి. అయితే, కాంచన గుర్తుపట్టి వుండాలి...అందుకే అలా విచారంగా ముభావంగా వుంటూన్నదేమో ?'

"అబ్బ ! చాలా అందంగా వున్నావ్ కాంచనా ఈ రోజు ఈ లేతాకుపచ్చరంగు దుస్తులలో !"

భర్త మెచ్చుకోలును విని కాంచన సిగ్గు అభినయించింది.

''అబ్బ! నువ్వు కాలేజీలో చదివే రోజుల్లో తప్పక కాలేజ్ బ్యూటీవని పేరు వచ్చి వుండాలి. ఔనా?''

''మహా గొప్ప! మీ భార్యే అంత అందగత్తె! ఇంకెవరూ లేరు!'' కాంచన కోపంగానే అన్నది.

''అరె! చిత్రం! అందంగా వున్నావంటే ఆడవాళ్ళు అపరిమితంగా ఆనందిస్తారని విన్నాను. మరి నీకు కోపమెందుకూ? నా అనుమానం అసమంజసమేమీ కాదు- బహుశః నీ అందానికి మూర్ఛపోతూ క్రిందపడిపోయే వాళ్ళేమో చాలమంది విద్యార్థులు. ఔనా?''

కాఫీ త్రాగుతూ రఘుపతి ఒక్కో-వాక్యమే మెచ్చుకోలుగా విసురుతూన్నాడు.

అతడి మాటలలో హాస్యం కాక అనుమానమేమైనా వున్నదేమోననే సంకోచం రాగానే కాంచన ముఖం మాడిపోయింది.

నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో అతడి సమక్షంనుండి నిష్క్రమించింది.

'ఔను. ఆడది అందంగా వున్నా అనుమానమే! అందంగా వుంటే అనుమానం. అంద వికారంగా వుంటే అలుసు! చదువుకుంటే అసహ్యం; చదువు లేని మొద్దైతే అవహేళన! ఎంత చిత్రంగా వుందే ఆంధ్రయువతీ నీ పరిస్థితి!'

దుఃఖంతో తలపోస్తూన్న కాంచన మనసులో అనుమానం కలిగింది. 'ఈయన ఎందు కిలా మాట్లాడుతున్నారు? బహుశః నాకు వస్తూన్నటువంటి విషపు ఉత్తరాలే ఆయనకూ రావడంలేదు కద?'

ఈ ఆలోచన రాగానే మేను జలదరించింది. గుండె గొంతులోనికి వచ్చినట్లే అనుభవమైంది.

'భగవాన్! ఏది దారి!'

సాధారణ యువతి భగవంతుని వేడుకోవడం మినహా ఏమి చేయగలదు?

7

''కాంచనా!'' ఉత్సాహంగా పిలుస్తూ ప్రవేశించాడు రఘుపతి.

బీరువాలో బట్టల మాటుకు గబగబా ఏదో త్రోసిపారవేసి ఖంగారుగా యిటు తిరిగిన కాంచనలో గాభరా స్పష్టంగా కన్పట్టడమేకాదు; ఏడ్చి కళ్ళు తుడుచుకున్నట్టుగా వున్నది వాలకం.

తేలికగా తొణికే స్వభావంలేని రఘుపతి అదేమీ గమనించనట్లే అతి సహజంగా మాట్లాడాడు.

''మంచి పిక్చర్ వచ్చింది. త్వరగా తయారుకా. అందుకే ఓ గంట ముందుగానే వచ్చాను.''

''ఏం పేరు?'' బీరువా మూస్తూ అడిగింది.

''చెప్తాలే దారిలో. ముందు త్వరగా తయారవ్వు, వెళ్ళు.''

''మీకు కాఫీ తేనా?''

''ఓ డార్లింగ్! ఏమీ వద్దు. అక్కడే కేంటీన్‌లో త్రాగవచ్చు. ఆలస్యమైతే టిక్కెట్లు దొరకద్దూ? హరీయప్!'' త్వరపెట్టేశాడు.

కాంచన స్నానాల గదిలోనికి వెళ్ళి తలుపు మూసేవఱకూ అతడికి క్షణ

మొక యుగంగా తోచింది. కాంచన లోపల స్నానం చేస్తూన్న అలికిడి వినవస్తోంది. ఆత్రత పట్టలేని రఘుపతి బీరువా తీశాడు.

'ఏమిటది, నాకు తెలియకుండా కాంచన దాస్తూన్న వస్తువు ?'

చీర మడతల వెనుక దాచబడిన ఆ వస్తువులు అతడికి దిగ్భ్రాంతినే కలిగించాయి.

తల పంకించుతూ తిరిగి అన్నీ యధాస్థానంలో సర్దేశాడు. ఏమీ ఎరగనట్లే తానూ సినిమాకు సిద్ధం కాసాగాడు.

8

"మోహన్ !"

పరధ్యానంగా కూర్చున్న కాంచన అదరిపాటుతో లేచి నిలిబడి సంభ్రమించింది.

"ఆఁ. నేనే ! ధన్యుణ్ణి, గుర్తుపట్టావన్నమాట ?" వక్రంగా నవ్వుతూ ఓ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"ఎందుకొచ్చావ్ ? ఏమిటి నీకు పని ?"

"అవి చెప్పటానికేగా వచ్చానూ ? తొందరేం ?"

"నువ్వేం చెప్పక్కర్లేదు, వెళ్ళు. నా భర్త లేని సమయంలో రావటానికి నీకెన్ని గుండెలు !"

"అతడు ఊళ్ళో లేనప్పుడేగా మరి మనకు అవకాశం ?"

"అతిగా వాగకు, నడు !" తర్జని వీధివైపు చూపుతూ హుంకరించింది కాంచన.

నిర్లక్ష్యంగా నవ్వాడు మోహన్.

"తాటాకు చప్పుళ్ళకు బెదరనని నీకూ తెలుసుగా ?"

"కాల సర్పానివని కూడా తెలుసు. అందుకేగా సర్పం బహుమానంగా యిచ్చావ్ పెళ్ళి విందులో ?"

"ఓ ! స్మార్ట్‌గాళ్ ! గ్రహించావన్నమాట, అది నేనే బహూకరించానని !" విజయగర్వంతో నవ్వాడు. "మరి పాము కాటు వేస్తుందని కూడా తెలుసుగా ?".

"ఎందుకు ? నేనేం పాపం చేశానని యిలా కక్షగట్టావ్ ?"

"తెలియదూ ? నా ఆరాధనని కాలదన్ని, నన్ను నాశనం చేయలేదూ కాలేజినుండి డిస్‌మిస్ చేయించి ?"

"ఒక అమాయక బాలికను పాడు చేయాలనుకున్నందుకు ఫలితం అది. తెలిసీ మఅలా నిప్పుతో చెలగాటమాడకు, వెళ్ళు."

గర్వంగా చూస్తూ కాలరు సర్దుకున్నాడు మోహన్.

"అప్పుడు నీది పైచేయి, ఇప్పుడు నాది. నీవు భర్తచాటు భార్యవు. కొనగోటితో నీ సంసారాన్ని కూలద్రోయగలను, రఘుపతి మనసులో అనుమానం రేకెత్తించి."

"నీకు సాధ్యం కాదది. నా భర్త మనసు అంత సంకుచితం కాదు !"

"ఆహా ! ఏమి గుండె నిబ్బరం ! ప్రతి ఆడదీ అలాగే మురుస్తుంది అగాధంలో దిగబడేవఱకూ. నీ భర్తా మానవుడేగానీ దేవుడు కాదు గదా ?"

"ఆఁ మానవుడే, మనసున్న మానవుడు, నీచత్వం లేని నిజాయితీపరుడు. నీలాటి బురదపాములు మమ్మల్నేమీ చేయలేవు. పోతావా, అందర్నీ పిలచి అల్లరి చేయమంటావా?"

"పోతాలే, నీ బ్రతుకుమాత్రం అల్లరిపడకుండా కాపాడగల శక్తి ఎవ్వరికీ లేదు. నీ చేతి వ్రాతను కూడా నేను నేర్చుకున్నాను. నీ మీద పగతీర్చుకోవడానికి, నువ్వు ఎవడికో వ్రాసినట్లుగా ప్రేమలేఖలు వ్రాసి నీ భర్తకు పంపాను. ఏదో ఒక క్షణంలో నిన్న అతడు బయటికి నెట్టివేయటం ఖాయం. అప్పుడు నన్ను గుర్తు తెచ్చుకో. నాకేం అభ్యంతరంలేదు- రెండో పెళ్ళైనా సరే నిన్ను చేసుకుంటాను." అంటూ వెనుదిరిగిన మోహన్ కాలు అలాగే వుండిపోయింది సగం సాగి.

"నీచుడా ! ఎంతకు తెగించావ్ !' అంటూ నిందించబోయిన కాంచన స్వరం పైకి విన్పించనేలేదు.

కారణం - కర్టెన్ తొలగించుకుంటూ అప్పుడే లోనికి ప్రవేశించిన రఘుపతి.

మోహన్ ముఖాన కత్తివాటుకు నెత్తురుచుక్క లేదు.

కాంచన పరిస్థితి వర్ణనాతీతం. 'గ్రామాంతరమేగిన అతడు అప్పుడే ఎందుకు తిరిగివచ్చాడు ? ఈ మోహన్ రాకను ఏ విధంగా అర్థం చేసుకుంటాడు? భగవాన్ ! నీలాపనిందను మోయవలసి వున్నదా ?'

ఎట్టి విపత్కర పరిస్థితికైనా సిద్ధమైనట్లుగా తల వాల్చుకుని నిశ్చలంగా ప్రతిమలా నిలబడిన భార్యను ఒక్కసారి జాలిగా చూచి, వడివడిగా తప్పించుకు నడచిపోతూన్న మోహన్ చేతిని పట్టుకుని ఆపాడు రఘుపతి.

"అరె కూర్చోవోయ్ ! గృహస్థుల వద్దకు వచ్చి తేనీరైనా సేవించకుండా వెళ్ళిపోతావా ? కూర్చో. ఇంతవరకూ నా శ్రీమతికి చెప్పిన విషయాలు నాకూ కాస్త విన్పించు !"

బిత్తరపోయి చూచాడు మోహన్.

"కాంచన...నాకు స్నేహితురాలు... మాట్లాడదామని వచ్చాను..." అన్నాడు నట్టుతూ.

"బ్రదర్ ! నేను అంతా విన్నాను ! నీవు లోనికి వచ్చిన వెంటనే నేనూ వచ్చాను."

ఆ గంభీరమైన ఉచ్చారణకు ఆశ్చర్యంగా చూచింది కాంచన తలెత్తి.

"ఇంతటి అమోఘమైన పథకం వేయగల నీ మేధకు నా జోహార్లు మోహన్ !

కానీ ఈ తెలివిని ఏదైనా ప్రయోజనాత్మకమైన విషయంలో ఉపయోగించితే నీకూ, సమాజానికీ కూడ మేలు కదా?"

"........."

"మోహన్! నీవు ఎంతో శ్రమపడి తయారుచేశావు కానీ, నీవు పంపిన ఉత్తరాలు నిజంగా కాంచన స్వయంగా ఎవరికైనా వ్రాసినవైనా నేను బాధ పడను. అదేమీ నేరంకాదు. యువకుడుగా నువ్వూ కాంచనను ఆరాధించావ్. రేపు నీ భార్యకు ఈ విషయం చెప్తావా ? ...చెప్పవ్. అందుకు చాలా ధైర్యం కావాలి. ఆమె నాతోడి బంధన జీవితంలో బాధ్యతలకు న్యాయంగా తల ఒగ్గుతూన్నదా లేదా అనేది ప్రధానం.అంతే. నేనూ విద్యార్థి దశలో ఒక అమ్మాయిని ఆరాధించాను. కానీ, అందుకోలేనంత మాత్రాన ఆమెను శపించి, నాశనం చేయాలని ఏనాడూ అనుకోలేదు. మనసారా ఆమె సుఖాన్నీ, ఔన్నత్యాన్నీ కాంక్షించాను; కాంక్షిస్తున్నాను. ఆరాధనలో ప్రేమా, త్యాగం వుండాలి కానీ, ద్వేషం, హింసా వుండకూడదు...... నాకు ఉత్తరాలు వ్రాసి వ్రాసి విసిగిపోయావ్ నా మనసు విరచలేక. తర్వాత అస్త్రం కాంచనకు ఎవరో పాత స్నేహితుడిలాగా ప్రేమలేఖలు ప్రారంభించావ్ మారు పేరుతో. అవి నా కంటపడి నేను కాంచనను బాధించాలని, లేదా వదలిపెట్టాలని. కానీ నేను కంటికి కన్పించేదల్లా నమ్మే అవివేకిని కాను. అన్ని వైపులనుండీ నిఘావేశాను. నిదానంగా పట్టుబడ్డావ్ ! చూశావా ?"

ఇంకా మోహన్ వాలి వున్న తల లేవలేదు.

"మోహన్ నీమీద నాకేం కోపం లేదు. వెళ్ళిరా. మనిషిలా జీవించు. మనసులోని మత్సరాన్ని తుడిచివేయి."

ఒక్క-మాటైనా మాట్లాడకుండా విస విసా వెళ్ళిపోయాడు మోహన్ సిగ్గుతో.

"మీరు...మీరు...ని జం గా..." మాటలు పూరింపలేకపోయింది కాంచన ఆనందాతిరేకంతో, "ఆ ఉత్తరాలెప్పుడు చూచారు ?"

"పిచ్చిదానా. పెద్ద పెద్ద మాటలు వద్దు నేనేం చేస్తానోనని లోపల్లోపల ఎంత బాధపడ్తున్నావో కదూ ఇన్నాళ్లూ. అందుకే వూరు వెళ్తున్నట్లు అబద్ధం చెప్పించి స్నేహితులచేత మోహన్ ఇక్కడకు వచ్చేట్లు చేశాను."

"మీకు నామీద కోపం లేదుగా ?" ఇంకా బెదిరిపోతూనే అడిగింది కాంచన.

"లేదు. గర్వంగా వున్నది, ఎంద రెందరికో అందని ఈ అందాలరాసి నాకు లభ్యమైనదని."

"అందరూ యింత ఉదారంగా ఆలో చిస్తే ఎంత బాగుంటుంది ?" భర్తపై అనురాగం కురిపించుతూ అన్నది.

"ఔను. ఎవడో ఉత్తరం రాసినంత మాత్రానా, మరెవడో వెకిలి కూతలు కూసినంత మాత్రానా ఆడపిల్ల పరువు పోయిందని బాధపడక్కర్లేదు. పండ్లు కాసిన చెట్టుమీదకే రాయి విసురుతారు ఎవరైనా, ఓ పండు దొరకకపోతుందా అని. అలాగే బుద్ధిమంతురాలైన యువ తినే పొందప్రయత్నిస్తాడు ఎవడైనా. ఆ ప్రయత్నం వాడి వాడి సంస్కా రాన్నిబట్టి వుంటుంది. అంతే! ఆ ప్రయత్నం విఫలమైనంత మాత్రాన, ద్రాక్షపండ్లను అందుకోలేని నక్క బుద్ధిని ప్రదర్శించితే వాళ్ళే తేలిక ఔతారు నలుగురిలో! పద, ఆ బీరువా లోని ఉత్తరాలన్నీ కాల్చి పారవేయి, దీపావళి శుభ సందర్భంలో!"